

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/7/2023
Identifikačné číslo spisu:	7009201009
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7009201009.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: N. K., narodený XX. S. XXXX, A. XX, XXX XX N., zastúpeného PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r.o., Masarykova 13, 080 01 Prešov, IČO: 36 492 086, proti žalovanej: JUDr. Jana Závodská, Slovenskej jednoty 8, 040 01 Košice, IČO: 48 485 357, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu GEOCONSULT, a.s., Werferova 1, 040 01 Košice, IČO: 31 651 194, zastúpenej Zvara advokáti s.r.o. - advokátska kancelária, Námestie SNP 1, 811 06 Bratislava, IČO: 46 547 878, o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Cbi/5/2009-248 zo dňa 11. januára 2023, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Cbi/5/2009-248 zo dňa 11. januára 2023 v časti výroku I., ktorým súd žalobu zamietol, p o t v r d z u j e.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Cbi/5/2009-248 zo dňa 11. januára 2023 v časti výroku II., ktorým súd náhradu trov konania stranám sporu nepriznal zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 1Cbi/5/2009-248 zo dňa 11. januára 2023 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 17. júna 2008 domáhal určenia, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXXX, katastrálne územie N., parc. č. XXXX/X o výmere XXX m² - zastavané plochy a nádvorcia; - parc. č. XXXX/X o výmere XXX m² zastavané plochy a nádvorcia; - parc. č. XXXX/X o výmere XXX m² zastavané plochy a nádvorcia, sa nemali zaradiť do súpisu konkurznej podstaty zo dňa 21. mája 2009 vykonanom žalovanou a žiadal o ich vylúčenie. Dôvodil, že uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 26. mája 2009 (doručeným mu dňa 12. júna 2009) bol vyzvaný, aby podal žalobu proti správkyňi konkurznej podstaty

o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty, konkrétne nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX katastrálne územie N. (pôvodne) - parcela č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X; ktoré vznikli z pôvodných parciel XXXX, XXXX/X, XXXX/X odčlenením na základe geometrického plánu č. XX/XXXX zo dňa 30. januára 2008 vykonaného Ing. K. K.. Tvrdí, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31. januára 2008, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 5. februára 2008 pod č. V 6258/1998 od predávajúceho MVDr. J. K. a O. K.. Žalobca je názoru, že ak by aj kúpna zmluva bola absolútne neplatná, nadobudol ich vydržaním (§ 134 OZ); pretože ich mal ako oprávnený držiteľ v nepretržitej držbe po dobu 10 rokov (vrátane oprávnenej držby jeho právneho predchodcu).

3. Po zistení, že žaloba bola podaná včas (§ 19 ods. 2 ZKV) súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav:

- uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 4K/43/1998-14 zo dňa 17. marca 1999 bol na majetok dlžníka - GEOCONSULT, a.s. Werferova 1, Košice, IČO: 31 651 194 vyhlásený konkurz a do funkcie správcu konkurznej podstaty bola ustanovená Ing. Ľudmila Dropová, Exnárová 15, Košice. Následne uznesením č. k. 4K/43/1998-239 zo dňa 14. septembra 2007, právoplatným dňa 30. novembra 2007 bola Ing. Ľudmila Dropová zbavená funkcie správkynke konkurznej podstaty a do funkcie nového správcu bola ustanovená JUDr. Jana Závodská, Alžbetina 3, Košice;
- dňa 12. júna 2008 bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 11. februára 2008, ktorým bol vyzvaný, aby do 31 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia podal na konajúci súd proti správcovi konkurznej podstaty žalobu na vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty (ide o nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa domáha);
- v Zmluve o predaji majetku č. XXXX/XXXX uzavretej dňa 16. júla 1997 medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky, Drieňová 27, Bratislava, IČO: 17 333 768, ako predávajúcim a spoločnosťou GEOCONSULT a.s., Werferova 1, 040 11 Košice, IČO: 31 651 194, ako kupujúcim (v zastúpení K. S., podpredsedu predstavenstva a Ing. S. J., predsedu predstavenstva) sa v čl. I konštatuje, že predávajúci nadobudol majetok, ktorý je predmetom predaja podľa tejto zmluvy, odstúpením Fondu národného majetku Slovenskej republiky od zmluvy č. 284/1992 o predaji časti štátneho podniku Vodné zdroje Bratislava - divízia Prešov 125 so sídlom v Bratislave, uzavretej medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky a spoločnosťou EKOZDROJE, spol. s r.o. so sídlom v Prešove dňa 29. októbra 1992 na základe uznesenia Vlády Slovenskej republiky č. 474 zo dňa 26. mája 1992. Uvedené odstúpenie od zmluvy nadobudlo účinnosť dňa 3. decembra 1996, keď bola uzatvorená zmluva o nájme majetku a úprave vzťahov s nájmom súvisiacich, medzi FNM SR a spoločnosťou GEOCONSULT a.s. Košice. Prezídium FNM SR vydalo uznesením č. 3/LXVIII zo dňa 22. mája 1997 rozhodnutie č. 849/1997 o predaji majetku nadobudnutého odstúpením FNM SR od zmluvy č. 284/1992 o predaji časti štátneho podniku Vodné zdroje Bratislava - divízia Prešov 125 (čl. I bod 2),
- Čl. III predmetnej zmluvy stanovuje kúpnu cenu predávaného majetku na sumu 13 900 000 Sk s termínom zaplatenia do 31. decembra 2003, pričom prvá splátka kúpnej ceny vo výške 1 000 000 Sk mala byť zaplatená na účet predávajúceho do 30-tich dní odo dňa podpísania zmluvy; časť kúpnej ceny vo výške 6 000 000 Sk mala byť zaplatená v siedmych splátkach po 1 000 000 Sk, posledná do 31. decembra 2003 (čl. IV bod 1) a zostávajúca časť kúpnej ceny vo výške 6 900 000 Sk sa mala kupujúcemu odpustiť za podmienky, ak uvedenú čiastku investuje na rozvoj nadobudnutého majetku podľa uvedeného harmonogramu,
- Čl. VIII bod 5 obsahuje dojednanie, že do zaplatenia kúpnej ceny je prevod majetku alebo jeho časti na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možný len po predchádzajúcom písomnom súhlase predávajúceho. Ak kupujúci nedodrží uvedený postup, je prevod tohto majetku alebo jeho časti na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb neplatný,
- Okresným úradom v N., katastrálny odbor, bol vklad vlastníckeho práva prevádzaných nehnuteľností povolený dňa 9. augusta 1997 pod č. V: 2252/1997. V súlade s čl. VIII bod 3 zmluvy o predaji podniku sa úpadca dňom vkladu, t.j. dňa 9. augusta 1997 stal vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom Zmluvy o predaji majetku č. 1896/1997,
- dňa 27. januára 1998 úpadca, ako predávajúci a spoločnosť GEOCONSULT IGHP, a.s., ako kupujúci uzavreli kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia zo súpisu majetku

konkurznej podstaty sa žalobca domáha (čl. II). Okresným úradom v N., katastrálny odbor, bol vklad vlastníckeho práva prevádzaných nehnuteľností povolený dňa 9. februára 1998 pod č. V:355/1998,

- kúpnu zmluvou zo dňa 18. septembra 1998 uzavretou medzi GEOCONSULT IGHP, a.s., ako predávajúcim a MVDr. J. K., O. K., rodenou Q., ako kupujúcimi, predávajúci odpredal kupujúcim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nehnuteľnosti vymedzené v jej čl. II nachádzajúce sa v katastrálnom území N., zapísané na LV č. XXXX ako: - zastavaná plocha na parc. č. XXXX o výmere XXX m², - zastavaná plocha na parc. č. XXXX/X o výmere XXX m², - zastavaná plocha na parc. č. XXXX/X o výmere XXX m², - stavba na parcele číslo XXXX súpisné číslo XXXX za cenu stanovenú znaleckým posudkom č. 300/1998 zo dňa 17. septembra 1998 na sumu 2 400 000 Sk (čl. III).
- Čl. II obsahoval prehlásenie, že na predmete prevodu neviazu žiadne ťarchy, ani obmedzenia, nehnuteľnosť sa predáva bez dlhov. Kupujúcim bola kúpna cena zaplatená. Okresným úradom v Prešove, katastrálny odbor bol vklad prevádzaných nehnuteľností povolený dňa 23. septembra 1998 pod č. V XXXX/XXXX,
- Kúpnu zmluvou zo dňa 31. januára 2008 uzavretou medzi MVDr. J. K. a O. K., ako predávajúcimi a N. K., ako kupujúcim; predávajúci odpredali kupujúcemu nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa v tomto konaní domáha. Z jej čl. II vyplýva, že Geometrickým plánom č. XX/XXXX zo dňa 30. januára 2008 na rozdelenie pozemku a zriadenie vecného bremena vyhotoveným Ing. K. K., úradne overeným Správou katastra N. dňa 31. januára 2008 pod č. XXX/XX, došlo k zlúčeniu a znovu rozdeleniu pozemkov - parciel tak, že z pôvodnej parcely č. XXXX/X o výmere XXX m² vznikla nová parcela č. XXXX/X o výmere XXX m² - zastavaná plocha, z pôvodnej parcely č. XXXX/X o výmere XXX m² vznikla nová parcela č. XXXX/X o výmere XXX m² - zastavaná plocha, z pôvodnej parcely č. XXXX o výmere XXX m² vznikli novovytvorená parcela č. XXXX/X o výmere XXX m² - zastavaná plocha a novovytvorená parcela č. XXXX/X o výmere XXX m² - zastavaná plocha. Správou katastra N. bol vklad povolený dňa 5. februára 2008 pod č. V XXXXXX,
- oznámením zo dňa 22. januára 2008 správkyňa konkurznej podstaty MVDr. J. K. oznámila, že dotknuté nehnuteľnosti zaradila do súpisu konkurznej podstaty úpadcu. Z doručenky pripojenej k Oznámeniu je zrejmé, že bolo prevzaté dňa 24. januára 2008 matkou žalobcu,
- oznámením zo dňa 22. januára 2008 správkyňa konkurznej podstaty K. O. oznámila, že dotknuté nehnuteľnosti boli zaradené do súpisu konkurznej podstaty úpadcu. Z doručenky pripojenej k tomuto oznámeniu je zrejmé, že bolo prevzaté dňa 24. januára 2008 matkou žalobcu,
- dňa 20. februára 2008 bolo právnenému predchodcovi žalobcu doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 11. februára 2008, ktorým bol vyzvaný, aby do 31 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia podal na konajúci súd proti správcovi konkurznej podstaty žalobu na vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty (ide o nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa domáha aj žalobca);
- FNM SR v oznámení k sp. zn. 13Cbi/2/2008 zo dňa 20. októbra 2008 uviedol, že úpadca pred vyhlásením konkurzu nepodal žiadosť o predaj majetku nadobudnutého privatizačnou zmluvou,
- FNM SR si v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu - GEOCONSULT a.s. uplatnil pohľadávku vo výške 13 173 369,86 Sk, ako nárok na zaplatenie kúpnej ceny podľa Zmluvy o predaji podniku č. 1896/1997, z ktorej nesplatená kúpna cena bola uplatnená vo výške 11 900 000 Sk.

4. Krajský súd v Košiciach v otázke platnosti/neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou žalobca nadobudol predmetné nehnuteľnosti poukázal na ust. § 19a ods. 2 až 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej iba „Zákon o veľkej privatizácii“). Podľa konajúceho súdu bolo v konaní preukázané, že úpadca kúpnu cenu za sprivatizovaný majetok FNM SR v plnom rozsahu nezaplatil (čoho dôkazom je skutočnosť, že FNM SR si v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu - GEOCONSULT a.s. uplatnil pohľadávku vo výške 13 173 369,86 Sk, ako nárok na zaplatenie kúpnej ceny zo Zmluvy o predaji podniku č. 1896/1997, ktorá pohľadávka bola správcom aj uznaná). Zároveň bolo preukázané (keďže podmienkou pre prevod majetku v prípade nezaplatenia celej kúpnej ceny bol predchádzajúci písomný súhlas), že takýto súhlas fond nedal, čoho dôkazom je Oznámenie FNM SR zo dňa 20. októbra 2008 o absencii žiadosti o udelenie súhlasu zo strany úpadcu, teda úpadca o súhlas ani nežiadal.

5. Súd prvej inštancie ďalej s poukazom na § 150 CSP uviedol, že v prejednávanej veci nemožno od

žalobcu spravodlivo žiadať, aby preukázal existenciu súhlasu s predajom (kedy by zmluva nebola absolútne neplatnou) za situácie; keď sám nebol účastníkom zmluvy, na uzavretie ktorej bol tento súhlas potrebný a žiadne zákonné ustanovenie mu neukladalo povinnosť pri uzatváraní kúpnej zmluvy so spoločnosťou GEOCONSULT IGHP, a.s. preverovať, (zistiť) či pri predchádzajúcich prevodoch boli dodržané príslušné zákonné ustanovenia. Preto vychádzajúc z ust. § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy; a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, dospel konajúci súd k záveru, že súhlas s predajom, vyžadovaný § 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii daný nebol, ktorá skutočnosť bola preukázaná Oznámením FNM SR zo dňa 20. októbra 2008 (z Oznámenia FNM SR vyplýva, že rovnaké stanovisko zaujal aj k výzvam adresovaným mu v konaniach vedených pod sp. zn. 13Cbi/2/2008; 3Cbi/3/2008), z ktorého taktiež vyplýva, že úpadca o súhlas ani nežiadal. Výpovednú hodnotu tohto oznámenia nemôže spochybniť ani námietka žalobcu, že ide o listinu vydanú „úradníkom“, pretože je podpísaná Ing. W. I., riaditeľom sekcie vymáhania pohľadávok a odstupovania od zmlúv (konajúcemu súdu nie je dosť dobre zrejmé, kým by malo byť podpísané); ani jeho všeobecné tvrdenie, že ide o „pirátske právo“. Vo vzťahu k preukázaniu existencie súhlasu súd prvej inštancie zdôraznil, že nevykonával žalobcom navrhované dokazovanie (výsluch pracovníčky katastra, vyžiadanie katastrálneho spisu), pretože tvrdenie žalovanej o neexistencii súhlasu a žiadosti o tento súhlas bolo preukázané oznámením FNM SR (čo by inštitúcie, ktorej mala byť žiadosť adresovaná, a ktorá o tejto žiadosti mala rozhodnúť), kde jasne potvrdil, že žiadosť zo strany úpadcu podaná nebola.

6. Na základe uvedeného krajský súd uzavrel, že kúpna zmluva uzavretá medzi úpadcom a spoločnosťou GEOCONSULT IGHP, a.s. je neplatná (§ 39 OZ) pre rozpor s 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii, v dôsledku čoho sú neplatné všetky na ňu nadväzujúce právne úkony (§ 19a ods. 4). Ide o neplatnosť absolútnu, na ktorú súd prihliada ex offio.

7. Súd prvej inštancie vo vzťahu k námietke žalobcu o nadobudnutí vlastníckeho práva na základe dobrej viery nadobúdateľa v zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností poukázal na uznesenie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného dňa 27. apríla 2021 pod sp. zn. 1VOBdo/2/2020, ktorým sa vyjadril k otázke prelomenia zásady nemo plus iuris s tým, že dobrá viera nadobúdateľa v správnosť údajov v katastri nehnuteľností o jej predchádzajúcom vlastníkovi nepostačuje pre záver o tom, že nadobúdateľ nadobudol vlastnícke právo (a pre poskytnutie ochrany tomuto právu), ak sa preukáže, že táto zapísaná osoba v skutočnosti v čase uzavretia kúpnej zmluvy vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti nebola. Dobrá viera nadobúdateľa vlastníckeho práva je teda významná len v zákone výslovne uvedených prípadoch (napr. § 486 OZ, § 446 OBZ).

8. S poukazom na § 134 ods. 1 a 3 OZ, § 130 ods. 1 prvá veta OZ súd prvej inštancie zdôraznil, že vydržacia doba začala pre žalobcu plynúť dňa 5. februára 2008, kedy bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na to, aby sa stal vlastníkom nehnuteľností na základe vydržania, by musel byť ich oprávneným držiteľom do 5. februára 2018. Ako sám uvádza, dňa 12. júna 2009 mu bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 26. mája 2009, ktorým bol konkurzným súdom vyzvaný na podanie vylučovacej žaloby (týmto dňom teda prestal byť držiteľom oprávneným).

9. Keďže žalobca sám podmienky oprávnenej 10 ročnej držby nespĺňa, zaoberal sa konajúci krajský súd otázkou, či je možné do vydržacej doby započítať držbu jeho právneho predchodcu. Na Krajskom súde v Košiciach sa pod sp. zn. 5Cbi/1/2019 (čo bolo krajskému súdu známe z jeho činnosti) vedie spor MVDr. J. K. (otec žalobcu) c/a JUDr. Jana Závodská, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu GEOCONSULT a.s. o vylúčenie nehnuteľností (aj tých, ktorých vylúčenia sa domáha žalobca) z konkurznej podstaty úpadcu.

10. Žalobca vstúpil do oprávnenej držby svojho právneho predchodcu dňa 5. februára 2008. Dňa 5. februára 2008 bol oprávneným držiteľom aj právny predchodca žalobcu, ktorý ním prestal byť dňa 20. februára 2008; kedy mu nespochybniteľne bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. februára 2008 sp. zn. 4K/43/1998, ktorým bol vyzvaný na podanie vylučovacej žaloby. Právny

predchodca žalobcu bol teda oprávneným držiteľom od 23. septembra 1998 do 20. februára 2008. Pre posúdenie toho, či podmienku 10-ročnej oprávnenej držby (vrátane držby právneho predchodcu) žalobca splnil, je podľa krajského súdu podstatné posúdenie otázky, kedy prestal byť držiteľom oprávneným, t.j. držiteľom, ktorý je vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti patria. Súd prvej inštancie zdôraznil, že dňa 12. júna 2009 bolo žalobcovi doručené uznesenie, ktorým ho konkurzný súd vyzval na podanie vylučovacej žaloby, ktorá skutočnosť nepochybne viedla k zániku dobromyseľnosti.

11. Súd prvej inštancie uviedol, že vyhodnocujúc všetky okolnosti (tak, ako to ukladá § 130 ods. 1 OZ) a to, že:

- 1) dňa 20. februára 2008 bol právnenému predchodcovi žalobcu (jeho otcovi) doručené uznesenie konkurzného súdu o zápise nehnuteľností do konkurznej podstaty;
- 2) dňa 18. marca 2008 bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žaloba právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu;
- 3) že žalobca a právny predchodca bývali v rozhodnom čase v spoločnej domácnosti, kde sa žalobca pripravoval na svoje budúce povolanie; nemožno dôjsť k inému záveru ako tomu, že najneskôr dňa 18. marca 2008 jeho dobromyseľnosť zanikla, pretože vedel (musel vedieť) o okolnostiach (uvádzané vyššie), ktoré v ňom objektívne museli vyvolať pochybnosť v tom, že mu nehnuteľnosti patria, a to bez ohľadu na to, či ostal/neostal v subjektívnom presvedčení o svojom vlastníctve.

12. Krajský súd v Košiciach konštatoval, že dobromyseľná držba žalobcu (a jeho právneho predchodcu) trvala od 23. septembra 1998 do 18. marca 2008, preto nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním. Pre úplnosť konajúci súd dodal, že do doby oprávnenej držby nemožno započítať obdobie, kedy bol rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd vyhovel žalobe právneho predchodcu žalobcu (t.j. vylúčil nehnuteľnosti z konkurznej podstaty) právoplatný, pretože oprávnená držba musí byť nepretržitá, t.j. nesmie byť prerušená dobou, počas ktorej bola držba neoprávnená (§ 134 ods. 1 OZ); čo v prejednávanej veci nebolo dané.

13. Súd prvej inštancie pre úplnosť k tvrdeniu žalobcu, že dovolací súd v uznesení zo dňa 28. februára 2019 sp. zn. 2ObdoV/4/2018 (ide o uznesenie vydané v konaní začatom na základe žaloby MVDr. J. K.) vyslovil, že právny predchodca žalobcu bol dobromyseľným v držbe, a preto do tohto jeho postavenia automaticky nastúpil žalobca, považoval za potrebné uviesť, že dovolací súd konštatoval dobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcu pri kúpe nehnuteľností (čo konajúci súd ani nespochybnil).

14. Keďže žalobca nepreukázal, že nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa domáha, nemali byť do súpisu konkurznej podstaty zapísané, pretože nepreukázal, že sa stal ich vlastníkom na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31. januára 2008 a ani vydržaním; súd prvej inštancie žalobu zamietol.

15. Zároveň pre úplnosť súd uviedol, že žalobca žiadal vykonať dokazovanie vo vzťahu ku skutočnosti, či správca konkurznej podstaty úpadcu postupoval pri súpise konkurznej podstaty v súlade so ZKV; resp., či zápis nehnuteľností do konkurznej podstaty, ktorých vylúčenia sa žalobca domáha, bol vykonaný v súlade so zákonom, a to pripojením konkurzného spisu. K uvedenému krajský súd dodal, že úlohou konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku a pomerné uspokojenie veriteľov z majetku úpadcu. Ako také je upravené v zákone č. 328/1991 Zb. (právna úprava vzťahujúca sa na konkurz GEOCONSULT a.s.). Povinnosť správcu vykonať súpis konkurznej podstaty vyplýva z § 18 ZKV. Samotný výkon súpisu správcom podlieha pokynom konkurzného súdu. Vo vzťahu k tomuto súpisu je potrebné zdôrazniť, že povinnosťou správcu konkurznej podstaty nie je preskúmať, či veci pojaté do súpisu skutočne do konkurznej podstaty patria, správca je totiž povinný zaradiť do súpisu každú vec, o ktorej má za to, že do konkurznej podstaty patriť môže, aj keď je tu pochybnosť, či do podstaty skutočne patrí. Osoba, ktorá uplatňuje, že do konkurznej podstaty vec zaradená byť nemala, môže podať vylučovaciu žalobu, a to z vlastnej iniciatívy, alebo na základe výzvy súdu (§ 19 ZKV). Súpis podstaty môže byť dopĺňovaný o majetok, ktorý sa zistí dodatočne. Konkurzné konanie ale je tak, ako každé iné konanie, autonómne v tom, že

postupovať v ňom, ovplyvňovať jeho priebeh, ako aj vykonávať kontrolu správcu, môže len súd, na ktorom konkurzné konanie prebieha a len v rámci tohto konania (§ 12 ZKV). Povedané inak, preskúmať správnosť postupu správcu v konkurznom konaní môže len konkurzný súd, nie súd, ktorý rozhoduje o žalobe podanej podľa § 19 ods. 2 ZKV. Konajúci súd preto vo vzťahu k dodržaniu postupu správcu pri súpise majetku do konkurznej podstaty dokazovanie nevykonával.

16. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že na ich nárok má v konaní úspešný žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá (§ 255 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie mu ale ich náhradu nepriznal v súlade s § 157 CSP; podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dodal, že nejednotnosť rozhodovanej praxe (v otázke možnosti prelomenia zásady *nemo plus iuris* pri nadobúdaní vlastníctva k nehnuteľnosti), charakter prejednávanej veci, keď žalobca nie vlastnou vinou, ale okolnosťami, ktoré nijak nemohol ovplyvniť a nevedel o nich, bol nútený viesť spor, kde nebol úspešný z dôvodov, ktoré sám nespôsobil, krajský súd zhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy náhradu trov konania úspešnej strane sporu nepriznal.

17. Proti rozsudku krajského súdu, a to jeho prvému výroku, ktorým súd žalobu zamietol, podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, v ktorom navrhoval, aby odvolací súd zmenil výrok I. rozsudku krajského súdu tak, že žalobe vyhovie. Po zrekapitulovaní skutkového stavu veci a rozhodnutia krajského súdu žalobca vymedzil dôvody odvolania ustanovením § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), a h) CSP.

18. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie rozhodol vecne nesprávne a rozsudok súdu prvej inštancie je nezákonný i pre samotný rozhodnutiu predchádzajúci procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým porušil právo žalujúcej sporovej strany na spravodlivý proces.

19. Súd prvej inštancie podľa Zápisnice o pojednávaní uskutočnenom dňa 11. januára 2023 okrem iného v úvode uviedol, že oboznamuje predbežné právne posúdenie veci, pričom podľa odvolateľa v skutočnosti žiadne predbežné právne posúdenie právnej veci súd prvej inštancie stranám sporu neuviedol. Uvedené podľa žalobcu preukázateľne vyplýva zo zvukového záznamu vyhotoveného technickým zariadením na zaznamenanie zvuku. Súd prvej inštancie v úvode pojednávania len bez ďalšieho stranám uviedol, že považuje žalobu za nedôvodnú, čo objektívne iste nekorešponduje so zámerom a cieľom normotvorcu vo vzťahu k právu strany sporu na predvídateľnosť súdneho rozhodnutia.

20. Podľa žalobcu ďalej súd prvej inštancie v priebehu súdneho sporu začatého žalobou zo dňa 15. júna 2009 doručenu súdu dňa 17. júna 2009 (nie ako to v úvodnom odseku pod číslom 1. odôvodnenia uvádza súd prvej inštancie, že dňa 17. júna 2008), neumožnil vykonať, čo opäť vyplýva priamo z obsahu súdneho spisu a zápisníc o pojednávaní, akékoľvek v žalobe navrhnuté dokazovanie a ani v úvode súdneho pojednávania dňa 11. januára 2023 a ani v jeho priebehu, žalujúcej sporovej strane neuviedol, prečo všetky jednotlivé navrhnuté dôkazné prostriedky nevykoná, pričom z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie paradoxne vyplynulo, že bolo skutočne potrebné a nevyhnutné navrhované dôkazy na súdnom pojednávaní postupom podľa procesného kódexu riadne vykonať. Nevykonaním zásadného a relevantného dôkazu/dôkazov, pre nijako neodôvodnené procesné rozhodnutie súdu prvej inštancie, na preukázanie sporných skutkových okolností významných pre meritorne rozhodnutie predmetného sporu a tiež označeným nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie, došlo podľa žalobcu k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

21. Žalobca v podanom odvolaní poukázal aj na nepresnosť súdu prvej inštancie pri hodnotení veci a spracovaní písomného vyhotovenia rozsudku, keďže uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 11. februára 2008 mu doručené nikdy nebolo. Krajským súdom v Košiciach mu bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 26. mája 2009, čo vyplýva priamo z listinného obsahu súdneho spisu.

22. Žalobca ďalej zdôraznil, že z obsahu súdneho spisu (a to nielen zo správy poštového podniku Slovenská pošta, a.s., značka 1823/2009-OPT zo dňa 9. septembra 2009), ale aj priamo z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, vyplýva nesprávnosť hodnotenia týkajúceho sa doručenia zásielky - oznámenia správkyne zo dňa 22. januára 2008 o zaradení majetku do súpisu konkurznej podstaty - vykonaného súdom prvej inštancie. FNM SR v oznámení k sp. zn. 13Cbi/2/2008 zo dňa 20. októbra 2008 uviedol, že úpadca pred vyhlásením konkurzu nepodal žiadosť o predaj majetku nadobudnutého privatizačnou zmluvou. Súdne konanie, ktoré súd prvej inštancie prejednával malo a má pridelenú spisovú značku 1/Cbi/5/2009, nie spisovú značku 13Cbi/2/2008. Spisovú značku 13Cbi/2/2008 nemalo ani súdne konanie, na ktoré v odôvodnení rozsudku odkazuje súd prvej inštancie v odseku pod číslom 6.2. a 6.4 (či aj 5.). Podľa žalobcu ide o nekritické a najmä neodôvodnené prevzatie, a akési zovšeobecnenie listinného dôkazu z inej právnej veci iných účastníkov súdom prvej inštancie, čoho následkom je vada konania a nesprávne a nezákonné prvoinštančné súdne rozhodnutie.

23. Žalobca vzhľadom na vyššie uvedené konštatoval, že súdom prvej inštancie použitý, či „vykonaný“ listinný „dôkaz“, na ktorom vrátane súd prvej inštancie podľa odôvodnenia rozsudku založil dňa 11. januára 2023 svoje meritórne rozhodnutie, sa týkal iného súdneho sporu, ktorého žalobca nebol účastníkom, a ku ktorému (vo vzťahu k následku, ktorý akceptovaním súdom prvej inštancie mal v konaní súdu prvej inštancie vyvolať) sa nemohol v spore ako účastník, či strana sporu vyjadriť navyše, sa tak stalo za situácie, že súd prvej inštancie od roku 2009 nepripustil ani jeden zo žalobcových návrhov na vykonanie dokazovania (vrátane tejto časti veci a navrhovaných dôkazov), aj keď súdny spor na súde prvej inštancie bez meritórneho rozhodnutia prebiehal už od roku 2009 a na pojednávaní v roku 2023 uznesením bez ďalšieho zamietol všetky návrhy na vykonanie dokazovania uvedené už pri prvom úkone účastníka konania/strany sporu, voči súdu - v žalobe. Aj v tomto smere sa podľa žalobcu javí, že ide o nesprávny a nezákonný postup súdu prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania a o hodnotenie vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie je v rozpore so skutočnosťou a v rozpore so zákonom.

24. V ostatnom žalobca uviedol, že konkurzné konanie a konkurz na majetok úpadcu -žalovaného v tomto súdnom konaní - bol Krajským súdom v Košiciach vyhlásený uznesením sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 17. marca 1999. Zmluva o predaji majetku číslo 1896/1997 bola uzatvorená dňa 16. júla 1997 predávajúcim Fondom národného majetku Slovenskej republiky kupujúcim - neskôr úpadcom v konkurze a teraz žalovaným. Vklad vlastníckeho práva bol povolený rozhodnutím o vklade číslo 2252/1997 zo dňa 9. augusta 1997. Súd prvej inštancie by pri hodnotení veci, jej posudzovaní a rozhodnutí o nej, mal aplikovať účinné znenie právnej normy vyhlásené ku dňu podpisu zmluvy a ku dňu právoplatného povolenia vkladu vlastníckeho práva zo zmluvy. V danom čase, podľa vyhláseného znenia právnej normy v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, ustanovenie § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, nebolo súčasťou dotknutej právnej normy znenie, ktoré súd prvej inštancie prezentuje v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Podľa žalobcu sa javí, že súd prvej inštancie podľa rozsudku aplikoval v istej časti tejto právnej veci iné ako vtedy platné a záväzné znenie právnej normy.

25. Súd prvej inštancie však podľa žalobcu nesprávne aplikoval v danom čase v zbierke nevyhlásené znenie súvisiacej platnej normy a bez ďalšieho dokazovania a odôvodnenia uviedol hodnotenie, že súhlas s predajom daný nebol (viď ods. 4.1 a 4.2 napadnutého rozsudku). Žalobca je názoru, že konajúci súd mal na vec aplikovať § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., v zmysle ktorého„Ak fond do 60-tich dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom písomne nevyjadrí súhlas, má sa za to, že súhlas bol udelený“. Žalobca opakovane zdôraznil, že súdne konanie, ktoré súd prvej inštancie prejednával malo a má pridelenú spisovú značku 1/Cbi/5/2009, nie 13Cbi/2/2008 s tým, že sp. zn. 13Cbi/2/2008 nemalo ani súdne konanie, na ktoré v odôvodnení rozsudku odkazuje súd prvej inštancie v odseku pod číslom 6.2. a 6.4 (či aj 5.), vzťahujúce sa na žalobcovho právneho predchodcu. Žalobca zároveň poukázal aj na s rozhodovacím procesom súvisiace zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 2ObdoV/4/2018 zo dňa 28. februára 2019, v ktorom podľa žalobcu dovolací súd v odseku pod číslom 12.2. jasne, zrozumiteľne a určito uviedol nasledovné: „Dovolací súd z obsahu spisu dospel k záveru, že žalobca bol dobromyseľným nadobúdateľom pri kúpe

nehnuteľnosti od svojho predchodcu...“. Keďže dobromyseľným nadobúdateľom bol podľa tohto záväzného rozhodnutia dovolacieho súdu žalobcov právny predchodca, nebol podľa žalobcu daný skutkový a právny dôvod, aby sa súd prvej inštancie nad potrebný rámec pre toto súdne rozhodnutie zaoberal úvahami uvedenými v odseku pod číslom 5. odôvodnenia napádaného rozsudku. Najmä, že súd prvej inštancie v nadväznosti na vyslovený právny záver dovolacieho súdu v súvisiacej právnej veci, o ktorej - súdu je známe z jeho činnosti, že (na Krajskom súde v Košiciach sa pod sp. zn. 5Cbi/1/2019 vedie spor MVDr. J. K. (otec žalobcu) c/a JUDr. Jana Závodská, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu GEOCONSULT a.s. o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty - odsek pod číslom 6.2. odôvodnenia napadnutého rozsudku), bez nepotrebného a právnej veci pri rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie nič neprinášajúceho spochybňovania uvažoval, ako ešte inak spochybniť žalobcovu dobromyseľnosť a oprávnenosť držby vo vzťahu k prípadnej možnosti, či nevyhnutnosti započítať do vydržacej doby držbu žalobcovho právneho predchodcu.

26. Následne žalobca s poukazom na ust. § 134 ods. 3 OZ, podľa ktorého do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca, zdôraznil, že konajúci súd v ods. 6.3 napádaného rozsudku uviedol, že do doby oprávnenej držby žalobcu je možné započítať dobu oprávnenej držby jeho právneho predchodcu. Žalobca vstúpil do oprávnenej držby svojho právneho predchodcu dňa 5. februára 2008. Dňa 5. februára 2008 bol oprávneným držiteľom aj právny predchodca žalobcu, ktorý ním prestal byť dňa 20. februára 2008; kedy mu nespochybniteľne bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. februára 2008 sp. zn. 4K/43/1998, ktorým bol vyzvaný na podanie vylučovacej žaloby. Právny predchodca žalobcu bol teda oprávneným držiteľom od 23. septembra 1998 do 20. februára 2008. Pre posúdenie toho, či podmienku 10-ročnej oprávnenej držby (vrátane držby právneho predchodcu) žalobca splnil, je podstatné posúdenie otázky, kedy prestal byť držiteľom oprávneným, t.j. držiteľom, ktorý je vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti patria. Ako už bolo uvedené vyššie, dňa 12. júna 2009 mu bolo doručené uznesenie, ktorým ho konkurzný súd vyzval na podanie vylučovacej žaloby, ktorá skutočnosť nepochybne viedla k zániku dobromyseľnosti. Vyhodnocujúc ale všetky okolnosti (tak ako to ukladá § 130 ods. 1 OZ) a to, že: 1) dňa 20. februára 2008 bol právnomu predchodcovi žalobcu (jeho otcovi) doručené uznesenie konkurzného súdu o zápise nehnuteľností do konkurznej podstaty; 2) dňa 18. marca 2008 bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žaloba právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu; 3) že žalobca a právny predchodca bývali v rozhodnom čase v spoločnej domácnosti, kde sa žalobca pripravoval na svoje budúce povolanie; nemožno dôjsť k inému záveru ako tomu, že najneskôr dňa 18. marca 2008 jeho dobromyseľnosť zanikla, pretože vedel (musel vedieť) o okolnostiach (uvádzané vyššie), ktoré v ňom objektívne museli vyvolať pochybnosť v tom, že mu nehnuteľnosti patria, a to bez ohľadu na to, či ostal/neostal v subjektívnom presvedčení o svojom vlastníctve.

27. Podľa žalobcu v tejto časti súd prvej inštancie prevzal argumentáciu žalovanej s tým, že odlišne pristúpil k právnomu posúdeniu totožnej právnej veci (zhodou okolností rozhodoval o oboch právnych veciach totožný senát) a to vo vzťahu k tomu „kedy prestal byť držiteľom oprávneným“ právny predchodca žalobcu a „kedy prestal byť držiteľom oprávneným“ žalobca. U právneho predchodcu žalobcu súd prvej inštancie za rozhodnú dobu („kedy prestal byť držiteľom oprávneným - držiteľom, ktorý je vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti patria“) považuje „akt“ doručenia uznesenia, ktorým ho konkurzný súd vyzval na podanie vylučovacej žaloby, ktorá skutočnosť nepochybne viedla k zániku dobromyseľnosti. U žalobcu v tomto konaní však súd prvej inštancie za rozhodnú dobu („kedy prestal byť držiteľom oprávneným - držiteľom, ktorý je vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti patria“) už nepovažuje obdobný, či totožný „akt“ doručenia uznesenia, ktorým ma konkurzný súd vyzval na podanie vylučovacej žaloby dňa 12. júna 2009, ktorá podľa súdu prvej inštancie ako skutočnosť nepochybne viedla k zániku dobromyseľnosti, ale súd prvej inštancie zvolil úplne odlišný a iný prístup právneho posudzovania (hodnotenia) veci a to, že najneskôr dňa 18. marca 2008 jeho dobromyseľnosť zanikla, pretože vedel (musel vedieť) o okolnostiach (uvádzané vyššie) - dňa 18. marca 2008 bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žaloba právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu a žalobca a právny predchodca bývali v rozhodnom čase v spoločnej domácnosti, kde

sa žalobca pripravoval na svoje budúce povolanie a nemožno dôjsť k inému záveru ako tomu, že najneskôr dňa 18. marca 2008 jeho dobromyseľnosť zanikla.

28. Súd prvej inštancie podľa presvedčenia žalobcu žiadnou logickou úvahou, no najmä konkrétnym skutkovým dôkazom (zistením), či skupinou dôkazov, neuviedol v rozsudku ako sa mal žalobca dozvedieť, dozvedel sa, či a mohol dozvedieť o tom, že dňa 18. marca 2008 bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žaloba právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu hoci aj za situácie, že a žalobca a právny predchodca bývali v rozhodnom čase v spoločnej domácnosti, kde sa žalobca pripravoval na svoje budúce povolanie a nemožno dôjsť k inému záveru ako tomu, že najneskôr dňa 18. marca 2008 jeho dobromyseľnosť zanikla.

29. Súd prvej inštancie tak podľa žalobcu založil svoje meritórne rozhodnutie na „zániku“ žalobcovej dobromyseľnosti doručením žaloby Krajskému súdu v Košiciach dňa 18. marca 2008 jeho právnym predchodcom, a to doručením žaloby v súdnom konaní, v ktorom bol žalobcov právny predchodca zastúpený advokátom, ktorý žalobu príslušnému súdu podal, či doručil... Záver súdu prvej inštancie o zániku žalobcovej dobromyseľnosti doručením žaloby právneho predchodcu Krajskému súdu v Košiciach je podľa žalobcu nesprávny a mylný, no i svojvoľný pre nepreskúmateľnosť.

30. Ak by súd prvej inštancie rovnako a totožne pristúpil k posudzovaniu a právnemu hodnoteniu veci vo vzťahu k doručeniu uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998, ktorými boli účastníci vyzvaní na podanie vylučovacej žaloby (konkurzný súd ma vyzval na podanie vylučovacej žaloby dňa 12. júna 2009) bol by podľa žalobcu súd prvej inštancie prijal hodnotiaci záver, ktorý by bol jednoznačným a nespochybniteľným dôvodom na vyhovieť žalobe a vylúčenie veci z konkurznej podstaty súdnym rozhodnutím.

31. Pre úplnosť a aj nad rámec odvolania, no z dôvodu právnej istoty, žalobca k záverom konajúceho súdu v bode 6.3. odôvodnenia napádaného rozsudku poznamenal, že hmotnoprávna lehota oprávnenej dobromyseľnej nepretržitej držby bola naplnená už právnym predchodcom žalobcu. Dobromyseľnosť vzhľadom na procesný a nie hmotnoprávny charakter Súpisu konkurznej podstaty správkyňou konkurznej podstaty nezanikla okamihom prevzatia výzvy súdu, ktorú obsahovalo uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998, keďže samotné zapojenie sa do konkurzného konania vylučovacou žalobou objektívne nemohlo vyvolať pochybnosť o tom, že právnemu predchodcovi vlastnícke právo patrí a už vôbec nie po rozhodnutí súdu prvej inštancie rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Cbi/3/2008 zo dňa 29. marca 2011, ktorého bol právny predchodca účastníkom, samozrejme v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/57/2011 zo dňa 27. septembra 2012, ktorými bolo právoplatne rozhodnuté o vylučovacej žalobe. Právny predchodca tak nepretržite a bez prerušenia stále ostal v presvedčení o svojom vlastníctve. Jediné spochybňujúce súdne rozhodnutie, ktorým súd procesnú vylučovaciu žalobu zamietol a v odôvodnení sa zaoberal hmotnoprávnou stránkou veci bolo vyhlásené súdom až na pojednávaní dňa 11. januára 2023, teda po uplynutí takmer dvadsiatich piatich rokov (25 rokov) od kúpy a nepretržitého užívania nehnuteľností.

32. Ďalej pre úplnosť žalobca taktiež dodal, že podľa ust. § 18 odsek 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní - súpis podstaty vykoná správca podľa pokynov súdu s použitím zoznamu predloženého úpadcom a podľa ust. § 18 odsek 3 Zákona o konkurze a vyrovnaní - súčasťou súpisu je odhad vykonaný súdnym znalcom. Ak s tým súhlasí schôdza veriteľov, môže sa súd uspokojiť s ocenením vykonaným úpadcom alebo správcom. Ak konkurzný súd vydal pokyn na takýto súpis, muselo by sa to na základe aktivity žalovanej správkyne konkurznej podstaty objaviť v tomto súdnom spise v tejto veci, o ktorej súd koná rozhodol rozsudkom zo dňa 11. januára 2023 a podobne tak odhad - znalecký posudok - vykonaný súdnym znalcom by bol k dispozícii súdu. V Kúpnej zmluve žalobcovho právneho predchodcu bolo uvedené to, čo súdny znalec pri vyhotovení posudku a najmä správa katastra nemohla pri rozhodovaní o povolení/nepovolení vkladu vlastníckeho práva nezisťovať a čo nemohla prehliadnuť a to, že na predmete prevodu neviazali žiadne ťarchy ani obmedzenia, nehnuteľnosť sa predáva bez dlhov (Článok II. kúpnej zmluvy zo dňa 18. septembra 1998, vklad povolený dňa 23. septembra 1998 pracovníčkou oprávnenou

rozhodovať JUDr. C. I. pod číslom V6258/1998). Vylučovacia žaloba sa na základe „súpisu“ správkyne a výzvy konkurzného súdu realizovanej uznesením, týka nehnuteľností zapísaných na LV číslo XXXX katastrálne územie N.. Zmluva o predaji majetku číslo XXXX/XXXX zo dňa 16. júla 1997, medzi predávajúcim Fond národného majetku Slovenskej republiky a kupujúcim GEOCONSULT a.s., v Článku II. Predmet zmluvy, bod 1. jednoznačne uvádza, že predmetnom zmluvy je prevod vlastníckeho práva k nehnuteľným a hnutel'ným veciam, podľa stavu k 3. decembra 1996, ktoré sú zachytené v prílohách Zápisu spísaného spoločnosťou GEOCONSULT a.s. ku dňu 3. decembra 1996 na základe poverenia Fondu národného majetku SR. V Článku VI Osobitné dojednania Zmluvy o predaji majetku číslo XXXX/XXXX zo dňa 16. júla 1997, v bode 3. je uvedené, že kupujúci preberá bez vplyvu na kúpnu cenu predávaného majetku záväzok voči Daňovému úradu II v Prešove vo výške 923 924 Sk, na ktorý tento Daňový úrad Rozhodnutím určil záložné právo, ktoré je zapísané na LV číslo XXXX, katastrálne územie N., a to: pozemky parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX/X. stavbu - administratívna budova súpisné číslo XXXX ležiacu na parc. č. XXXX.

33. V zmysle vyššieho je podľa žalobcu nepredpokladateľné a za danej právnej situácie až nemožné, aby správa katastra, a najmä predávajúci Fond národného majetku Slovenskej republiky nevedel o úkonoch kupujúceho GEOCONSULT a.s., vrátane výmazov záložného práva, či žiadosti o súhlas s prevodom podľa zákona o konkurze a vyrovnaní a o použití/nepoužití takto získaných prostriedkov na prednostnú úhradu záväzkov voči fondu. Žalobca dodal, že zároveň nie je možné, aby sa prípadne platne zriadené záložné právo nedostalo na listy vlastníctva. Ak tam nebolo v tom čase zapísané, nemohlo riadne, platne a v súlade s platným právnym poriadkom predtým ani vzniknúť, resp. že nadobúdala nehnuteľnosti bez tiarch s tým, že zápis v katastri je verejnou listinou a má sa za to, že pravdou je to, čo je v evidencii nehnuteľnosti zapísané. V tomto kontexte bolo podľa žalobcu nevyhnutné súdom prvej inštancie aplikovať Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 549/2015-33, keďže to vyplýva i z pokynu dovolacieho súdu uvedeného v uznesení zo dňa 28. februára 2019, kde účastníkom na strane žalujúcej strany je žalobcov právny predchodca.

34. S poukazom na vyššie uvedené, žalobca s poukazom na § 220 ods. 2 CSP uzavrel, že súd prvej inštancie v danom prípade s poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku zjavne nenaplnil zákonom vyžadované náležitosti odôvodnenia. Medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (mysliac v zmysle nedostatočných) skutkových zistení je chybný právny názor súdu prvej inštancie. Skutkové zistenie zároveň nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 odseku 1 CSP. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, a keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 185 až ust. § 211 CSP.

35. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vylúči z konkurznej podstaty úpadcu GEOCONSULT, a.s., so sídlom 040 01 Košice, Werferova 1, IČO: 31 651 194, v konkurznom konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4K 43/1998, nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva číslo XXXXX, katastrálne územie N., pozemky - parcely registra C - parcela číslo XXXX/X o výmere XXX m² - zastavané plochy a nádvoría, - parcela číslo XXXX/X o výmere XXX m² - zastavané plochy a nádvoría a - parcela číslo XXXX/X o výmere XXX m² - zastavané plochy a nádvoría; zároveň prizná žalobcovi vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

36. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že považuje napadnuté rozhodnutie za vecne správne, kedy súd správne aplikoval zistené skutočnosti na jeho právne závery.

37. Proti rozsudku krajského súdu, a to jeho druhému výroku, ktorým súd stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, podala žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, v ktorom navrhovala, aby odvolací súd zmenil výrok II. rozsudku krajského súdu tak, že žalovanej sa priznáva nárok na

náhradu trov konania v celom rozsahu. O nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

38. Žalovaná vymedzila dôvod odvolania ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP majúc za to, že konajúci súd nielenže otázku náhrady trov konania nesprávne právne posúdil, keď úspešnej žalovanej trovy, ktoré vznikli v súvislosti s jej procesnými úkonmi, a ktorých priznanie náhrady žalovaná legitímne očakávala nepriznal, ale svoje rozhodnutie ani ústavne súladným spôsobom neodôvodnil. Dôvody osobitného zreteľa krajský súd zhrnul do jedinej vety v bode 9.1. napádaného rozhodnutia.

39. V odvolaní žalovaná prioritne poukázala na vzťah medzi napadnutým rozsudkom a rozsudkom vydaným totožným súdom v súvisiacej veci sp. zn. 5Cbi/1/2019 (pôvodné konanie sp. zn. 11Cbi/3/2008). Uviedla, že na pojednávaní dňa 11. januára 2023 v súvisiacej veci, ktoré predchádzalo pojednávaniu v tejto veci, krajský súd žalobu žalobcu MVDr. J. K. (otec žalobcu v tejto veci) proti žalovanej zamietol. Aj v tomto konaní v spore úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania z rovnakých dôvodov, aké krajský súd uviedol v tomto konaní vo výroku II napadnutého rozsudku. Rovnako ako v tomto konaní, aj v konaní sp. zn. 5Cbi/1/2019 žalovaná proti výroku o náhrade trov konania (rozsudok č. k. 5Cbi/1/2019-417 zo dňa 11. januára 2023) podala odvolanie. V tejto súvislosti žalovaná doplnila, že sp. zn. 11Cbi/3/2008 v pôvodnom konaní sa dvakrát menila z dôvodu, že najvyšší súd v dovolacom konaní dvakrát zrušil právoplatný rozsudok odvolacieho aj krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

40. Podľa žalovanej zo správania sa žalobcu, jeho právneho predchodcu (otca resp. rodičov žalobcu) je možné objektívne vyvodiť, že skutočným účelom „predaja“ parciel rodičmi žalobcovi a ich následná exekúcia bolo vyvieť tieto nehnuteľnosti mimo dosah správcu úpadcu. Súvislosť medzi týmto konaním sp. zn. 1Cbi/5/2009 a konaním sp. zn. 5Cbi/1/2019 je preukázaná aj tým, že súd najskôr na pojednávaní dňa 20. júna 2012 toto konanie prerušil do rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sporu žalobcu MVDr. J. K. (sp. zn. 11Cbi/3/2008) z dôvodu, že v oboch konaniach sa rieši tá istá právna otázka. Druhýkrát súd toto konanie prerušil uznesením č. k. 1Cbi/5/2009-227 zo dňa 7. júna 2017 do skončenia dovolacieho konania sp. zn. 2ObdoV/4/2018 v spore žalobcu MVDr. J. K.. Súd v konaní pokračoval nariadením pojednávania na rovnaký termín 11. januára 2023 ako v spore žalobcu MVDr. J. K..

41. Žalovaná následne v podanom odvolaní poukázala a vyjadrila sa ku prvému rozsudku krajského súdu č. k. 11Cbi/3/2008-146 zo dňa 29. marca 2011 a ku druhému rozsudku krajského súdu č. k. 15Cbi/1/2014-288 zo dňa 17. marca 2015. Žalovaná s odkazom na obsah predchádzajúcich rozsudkov uviedla, že nemala možnosť položiť dovolaciemu súdu inú právnu otázku ako otázku posúdenia vydržania. Krajský súd ani odvolací súd sa ani v jednom zo svojich predchádzajúcich rozsudkov otázkou možnosti prelomenia zásady nemo plus iuris pri absencii hmotnoprávneho základ pre vydržanie (teda otázkou možnosti nadobudnúť vlastníctvo len na základe dobrej viery), nezaoberal.

42. Na vyššie uvedenom podľa žalovanej nič nemení ani to, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu o v poradí druhom dovolaní žalovanej, pod vplyvom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16. marca 2016 došlo v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu v otázke nemo plus iuris k odlišnému názorovému prúdu od už ustálenej rozhodovacej praxe a nič nemení ani to, že na tento nálezh dovolací súd na záver v poradí druhého zrušovacieho uznesenia poukázal a uložil krajskému súdu posúdiť žalobu aj v intenciách záverov vyslovených v citovanom náleze. Ak by na rozhodovanie krajského súdu alebo odvolacieho súdu v prejednávanej veci mala vplyv nejednotná rozhodovacia prax o otázke možnosti priznania vlastníctva aj bez splnenia doby vydržania 10 rokov (v prípade nehnuteľností), musel by sa podľa žalovanej krajský súd ale najmä odvolací súd k niektorému z názorových prúdov prikloniť a svoje rozhodnutie v tomto smere aj odôvodniť. Je preto zrejmé, že obsah spisu o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa tak, ako ho odôvodnil krajský súd nesvedčí, takýto dôvod preukázaný nebol a krajský súd rozhodol svojvoľne.

43. Za dôvodné pre uplatnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa nie je podľa žalovanej možné považovať charakter prejednávanej veci a ani okolnosti tak, ako uvádza krajský súd v bode 9.1.

napadnutého rozsudku. Krajský súd za okolnosti, ktoré žalobca nemohol ovplyvniť a nevedel o nich, a ktoré sám nespôsobil zrejme považuje tie skutkové okolnosti, ktoré boli preukázané a týkajú sa uzatvárania kúpnej zmluvy. V prvom rade si žalovaná poznamenala, že trovy konania patria úspešnej strane za procesné úkony a výdavky spojené s vedením sporu. Práve povinnosť zaplatiť trovy úspešnej strane majú strany odrádzať od zjavne nedôvodných, alebo šikanózných návrhov. Nielen krajskému súdu z vlastnej rozhodovacej praxe, ale aj žalobcovi z vyjadrení žalovanej muselo byť už v priebehu konania známe, že aj v iných sporoch vedených voči žalovanému, v ktorých bola žalovaná úspešná, bola posudzovaná rovnaká otázka dobromyseľnosti GEOCONSULT IGHP, a.s. v spojení so započítaním jej držby do plynutia doby vydržania iných nadobúdateľov (iných) nehnuteľností. Rovnako mal podľa žalovanej krajský súd a aj žalobca vedomosť, že vo viacerých sporoch bolo právoplatne rozhodnuté, že GEOCONSULT IGHP, a.s. uzatvoril s úpadcom absolútne neplatnú kúpnu zmluvu a nevstúpil do dobromyseľnej držby nehnuteľností, ktoré nadobudol od úpadcu.

44. Charakter žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty pritom podľa žalovanej sám o sebe nie je dôvodom, ktorý je možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa na to, aby súd nepriznal úspešnej strane náhradu trov konania. Navyše, z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu alebo ústavného súdu vyplýva, že ak súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania pristúpi k uplatnenia dôvodov hodných osobitného zreteľa v súvislosti s priznaním náhrady trov konania neúspešnej strane, nepriznaniu náhrady trov úspešnej strane alebo nepriznaniu náhrady trov ani jednej strane, musí osobitne posudzovať aj správanie sa strán sporu. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca pred podaním žaloby nakladal s nehnuteľnosťami, ktoré žalovaná zapísala do súpisu majetku. Žalobca o tejto tak zásadnej skutočnosti nepovažoval za potrebné informovať ani súd a ani žalovanú. Svoju argumentáciu žalobca opieral často o tvrdenia, ktoré nepreukázal žiadnym dôkazom, o tvrdenia, ktoré sú už objektívne za hranicou rozumného a ustáleného výkladu právnej normy (napr. je až zarážajúce tvrdenie o opakovanom obnovení dobromyseľnej držby v čase po právoplatnosti rozsudku do jeho zrušenia) alebo o tvrdenia, ktorých pravdivosť nebolo možné overiť. Naopak, bola to žalovaná, ktorá preukázala dôvodnosť žaloby už na začiatku konania vo vyjadrení k žalobe a argumentácia žalovanej bola počas celého konania konzistentná. Nakoniec, krajskému súdu je známe, že žalovaná bola úspešná aj v ostatných súdnych sporoch o vylúčenie iných nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, kde sa posudzovali rovnaké skutkové otázky a ani v jednom prípade jej nebol odopretý nárok na náhradu trov. Žalobca bol v spore neúspešný z dôvodu, že nepreukázal ani jedno z tvrdení, ktoré mali preukázať uzatvorenie platnej kúpnej zmluvy alebo vydržanie dotknutých nehnuteľností. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia pričom neboli preukázané žiadne také okolnosti, ktoré by mohli viesť k aplikácii §257 CSP v neprospech úspešnej žalovanej.

45. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“), ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolania podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie podali strany sporu - žalobca aj žalovaná, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté (§ 359 CSP) včas (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevylučuje (§ 355 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti I. výroku nie je dôvodné a preto v tejto časti odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok potvrdil a súčasne dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, a preto odvolací súd napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

K odvolaniu žalobcu

46. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

47. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie

dôvody.

48. Predmetom odvolacieho konania v rozsahu odvolania žalobcu je preskúmanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach v časti jeho I. výroku, ktorým žalobu žalobcu o vylúčenie vyššie označených nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu GEOCONSULT, a.s., zamietol (pre absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi úpadcom a spoločnosťou GEOCONSULT IGHP, a.s.; ako aj pre absenciu dobromyseľnej - oprávnenej držby potrebnej pre vydržanie). Žalobca považuje takéto skutkové a právne závery za nesprávne, nezákonné a porušujúce práva žalujúcej strany na spravodlivý proces. Žalobca v tejto súvislosti podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

49. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd uvádza, že z odvolania žalobcu nevyplyva, aká faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu prvej inštancie - teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd prvej inštancie viedol konanie), znemožnila žalobcovi realizáciu jeho procesných oprávnení a marila možnosti jeho aktívnej účasti v konaní pred súdom prvej inštancie v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Túto vadu vzhliadol žalobca v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie súvisiacej s neuvedením predbežného právneho posúdenia veci, hoci túto skutočnosť konajúci súd deklaruje v zápisnici z pojednávania zo dňa 11. januára 2023, avšak bez opory vo zvukovom zázname z uskutočneného pojednávania.

50. Odvolací súd s poukazom na § 181 ods. 2 CSP prioritne uvádza, že predbežné právne posúdenie veci má predovšetkým umožniť objektívnu predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu právnu argumentáciu, riadne substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a pod. Ide o zásadný inštitút, ktorého účelom je zefektívnenie, zrýchlenie a zjednodušenie sporového konania, vrátane prevencie, tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí (SEDLÁČKO, František. § 181 [Prednesy strán na pojednávaní]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 724, marg. č. 6.).

51. Súd pri výkone spravodlivosti však nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Už v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/56/2020 vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu uviedol, že Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa § 118 ods. 2 OSP. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Ak samosudca toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu, napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v prejednávanej veci vyplýva aj z obsahu celého súdneho spisu. Takáto vada konania nebola zistená ani odvolacím súdom, preto ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nepovažoval odvolací súd za naplnený. Pre úplnosť zároveň odvolací súd z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 11. januára 2023 (č.l. 240 a nasl. spisu) zisťuje, že žalobca sa vyjadril na zotrvaní jeho návrhov na doplnenie dokazovania vtedy, ak súd zmenil svoj názor na dobromyseľnú držbu, čo naznačuje, že svoje posúdenie súdnej veci hoci nie výslovným a protokolárne zaznamenaným spôsobom uskutočnil.

52. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod je naplnený vtedy, ak súd zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý môže priniesť relevantné

skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, a tým spôsobí sťaženie dôkaznej pozície strany sporu a zároveň sa vzdiali želanej a nožnej miere zistenia skutkového stavu.

53. Odvolací súd poukazuje, že z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 11. januára 2023 (č.l. 240 a nasl. spisu) vyplýva, že žalobca zastúpený na tomto pojednávaní splnomocneným zástupcom opakovane navrhol vykonať dokazovanie výsluchom, účastníkov alebo zamestnancov FNM SR ohľadom skutočností súvisiacich so súhlasom FNM SR na odpredaj dotknutých nehnuteľností, kedy na spresnenie tohto návrhu poukázal na listinné dôkazy obsiahnuté v spisovom materiály súdnej veci s tým, že na dokazovaní žalobca zotrúva za situácie, kedy konajúci súd nezmení svoj právny názor o splnení 10 ročnej dobromyseľnej držby žalobcu v zmysle intencií dovolacieho súdu. Z predmetnej zápisnice o pojednávaní je zrejmé, že súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi oboznámením s ich obsahom, a to - kúpna zmluva z č.l. 16 (uzatvorená medzi GEOCONSULT a.s. - predávajúcim a GEOCONSULT IGHP - kupujúcim); predmetom ktorej sú nehnuteľnosti vymedzené v jej č.l. II; kúpna cena uvedená v č.l. III s poznámkou, že hodnota prevádzanej nehnuteľnosti bola stanovená znaleckým posudkom č.l. 20/1998 zo dňa 24. januára 1998; -Zmluva o predaji majetku č. 1896/1997 z č.l. 19 (ide o zmluvu uzavretú medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky, ako predávajúcim a spoločnosťou GEOCONSULT a.s., ako kupujúcim, kde predmetom boli aj nehnuteľnosti, ktoré sú relevantné pre toto konanie; -výpis z LV č. XXXX z č.l. 28; -Oznámenie Fondu národného majetku Slovenskej republiky z č.l. 29; - výpis z OR Okresného súdu Košice I z oddielu Sa vložky č. 912/B GEOCONSULT IGHP, a.s. (č.l. 30); - výpis z OR Okresného súdu Košice I z oddielu Sa vložky č. 233/V - spoločnosť GEOCONSULT a.s. (č.l. 33); - Oznámenie správkyne konkurznej podstaty z č.l. 38; - Oznámenie správkyne konkurznej podstaty z č.l. 39; - kúpna zmluva z č.l. 77 uzatvorená medzi MVDr. J. K. a O. K., ako predávajúcimi a N. K., ako kupujúcim; - výpis z LV č. XXXX z č.l. XX; - výpis z LV č. XXXXX z č.l. XX - geometrický plán č.l. XX; - Oznámenie Fondu národného majetku Slovenskej republiky z pripojeného spisu 11Cbi/3/2008 nachádzajúci sa na č.l. XX (súdom vyžiadané v konaní sp. zn. 13Cbi/2/2008). Právni zástupcovia strán sporu zhodne predniesli, že k oboznámeným dôkazom nemajú žiadne pripomienky. Konajúci súd následne oboznámil z obsahu pripojeného spisu 11Cbi/3/2008 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. februára 2019 č. k. 2ObdoV/4/2018 nachádzajúce sa na č.l. 362. Súd vykonal poučenie, že všetky dôkazy musia byť predložené, resp. označené do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, pretože na dôkazy predložené alebo označené neskôr sa nebude prihliadať. Po týchto procesných úkonoch konajúci krajský súd na pojednávaní prednesené návrhy na vykonanie dokazovania zamietol a vykonal dokazovanie. Z odôvodnenia napádaného rozhodnutia zároveň z jeho bodu 4.2 vyplýva, že vo vzťahu k preukázaniu existencie súhlasu súd nevykonával žalobcom navrhované dokazovanie (výsluch pracovníčky katastra, vyžiadanie katastrálneho spisu), pretože tvrdenie žalovanej o neexistencii súhlasu a žiadosti o tento súhlas bolo preukázané oznámením FNM SR (čo by inštitúcie, ktorej mala byť žiadosť adresovaná, a ktorá o tejto žiadosti mala rozhodnúť), kde jasne potvrdil, že žiadosť zo strany úpadcu podaná nebola. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP nemožno považovať za naplnený, nakoľko konajúci súd dodržal procesným kódexom upravený postup predchádzajúci vyhláseniu rozhodnutia vo veci samej.

54. Z obsahu odvolania zároveň v zásade vyplýva, že žalobca nesúhlasí so záverom konajúceho súdu prvej inštancie, ktoré ho viedli k zamietnutiu jeho návrhu na vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty a v odvolaní pomerne rozsiahlo poukázal na svoje proti argumenty, ku ktorým sa odvolací súd vyjadrí nižšie. Je však nutné poznamenať, že skutočnosť, že žalobca má na vec odlišný názor, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je postačujúce na to, aby odvolací súd prisvedčil tvrdeniu žalobcu o nepreskúmateľnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

55. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že ani tieto neboli naplnené.

56. Odvolací súd v súlade s princípom neúplnej apelácie odvolacieho konania podľa ust. § 383 CSP vychádzal pri svojom rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, pretože na aplikáciu výnimiek uvedených v § 384 CSP nevzhliadol v tomto prípade dôvody. Skutkový stav bol súdom prvej inštancie pre rozhodnutie o veci dostatočne zistený, súd prvej inštancie dospel na základe zisteného skutkového stavu k správnym skutkovým zisteniam, tieto správne právne posúdil a vo veci vecne správne rozhodol. S odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje podľa § 387 ods. 2 CSP a odkazuje na ne s tým, že na potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím námietkam žalobcu a podstatným vyjadreniam strán v konaní, na doplnenie podľa § 387 ods. 3 CSP uvádza dôvody uvedené v nasledovných odsekoch.

57. Podľa § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej iba Zákon o veľkej privatizácii) do splatenia celej kúpnej ceny, jej príslušenstva a splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností, je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti, alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, možný len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. V čase po splatení celej kúpnej ceny do splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností, je prenájom privatizovaného majetku možný, iba ak by išlo o zmluvu na dobu určitú s dobou nájmu kratšou ako 1 rok alebo o zmluvu na dobu neurčitú s výpovednou lehotou kratšou ako 3 mesiace, a to len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Predchádzajúci písomný súhlas fondu je potrebný aj pri obchodných spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní obchodnej spoločností, sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb alebo jeho prenájom je neplatný.

58. Podľa § 19a ods. 3 Zákona o veľkej privatizácii, ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa ods. 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14.

59. Podľa § 19a ods. 4 Zákona o veľkej privatizácii, úkony vykonané nadobúdateľom alebo obchodnou spoločnosťou, ktorej majetková účasť bola predmetom predaja v rozpore s ust. odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

60. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že úpadca kúpnu cenu za sprivatizovaný majetok FNM SR v plnom rozsahu nezaplatil (čoho dôkazom je skutočnosť, že FNM SR si v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu - GEOCONSULT a.s. uplatnil pohľadávku vo výške 13 173 369,86 Sk, ako nárok na zaplatenie kúpnej ceny zo Zmluvy o predaji podniku č. 1896/1997, ktorá pohľadávka bola správcom aj uznaná). Zároveň bolo preukázané (keďže podmienkou pre prevod majetku v prípade nezaplatenia celej kúpnej ceny bol predchádzajúci písomný súhlas), že takýto súhlas fond nedal, čoho dôkazom je Oznámenie FNM SR zo dňa 20. októbra 2008 o absencii žiadosti o udelenie súhlasu zo strany úpadcu, teda úpadca o súhlas ani nežiadal. Z uvedených zistení dospel krajský súd k záveru, že kúpna zmluva uzavretá medzi úpadcom a spoločnosťou GEOCONSULT IGHP, a.s. je neplatná (§ 39 OZ) pre rozpor s 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii, v dôsledku čoho sú neplatné všetky na ňu nadväzujúce právne úkony (§ 19a ods. 4). Krajský súd dodal, že ide o neplatnosť absolútnu, na ktorú súd prihliada ex offio. K týmto záverom odvolací súd dodáva, že ust. § 19a zákona o veľkej privatizácii na daný prípad uvádza, že citované ustanovenie bolo zavedené zákonom č. 190/1995 Z. z. a je účinné od 14. septembra 1995 bez prechodných a záverečných ustanovení. Nakoľko k prevodu majetku z Fondu národného majetku na úpadcu došlo privatizačnou zmluvou č. 1896/1997 zo dňa 16. júla 1997, teda po účinnosti § 19a zákona o veľkej privatizácii od 14. septembra 1995, vyžadovalo sa na platnosť prevodu splnenie oboch podmienok stanovených v § 19a ods. 2 a 3 zákona o veľkej privatizácii, v opačnom prípade sú úkony nadobúdateľa a na ne nadväzujúce úkony týkajúce sa prevodu privatizovaných nehnuteľností neplatné.

61. Ako vyplýva aj z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie a zistenia skutkového stavu, súd podrobil okrem iného skúmaniu Zmluvu o predaji majetku č. XXXX/XXXX uzavretú dňa 16. júla 1997

medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky, Drieňová 27, Bratislava, IČO: 17 333 768, ako predávajúcim a spoločnosťou GEOCONSTULT a.s., Werferova 1, 040 11 Košice, IČO: 31 651 194, ako kupujúcim, a to aj v zmysle jej čl. VIII bod 5 obsahujúce dojednanie, že do zaplattenia kúpnej ceny je prevod majetku alebo jeho časti na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možný len po predchádzajúcom písomnom súhlase predávajúceho. Ak kupujúci nedodrží uvedený postup, je prevod tohto majetku alebo jeho časti na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb neplatný.

62. Odvolací súd vyššie uvedenými zisteniami uzatvára, že pri vyslovení právneho záveru o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi úpadcom a spoločnosťou GEOCONSULT IGHP, a.s. pre rozpor s § 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii, v dôsledku čoho sú neplatné všetky na ňu nadväzujúce právne úkony (§ 19a ods. 4), vychádzal z preukázaných skutkových zistení za aplikácie rozhodného znenia ust. § 19a ods. 2 Zákona o veľkej privatizácii, čím nie je možné považovať odvoláciu námietku žalobcu o aplikovaní znenia tohto ustanovenia zákona v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy a právoplatného povolenia vkladu vlastníckeho práva za dôvodnú. Zároveň odvolací súd dopĺňa, že ak nadobúdateľ privatizovaného majetku žiadnu žiadosť o súhlas s nakladaním majetku ani nepodal (tak ako vyplýva zo skutkových zistení konajúceho súdu), je irelevantné poukazovať na zákonnú fikciu, kedy neudelenie nesúhlasu v zákonnej lehote zakladá domnienku udelenia súhlasu.

63. Žalobca ďalej v odvolaní namietať posúdenie oprávnenej držby dotknutých nehnuteľností s poukazom na § 134 OZ, kedy mal za to, že v tejto otázke konajúci súd prevzal argumentáciu žalovanej a pristúpil k rozdielnemu vyhodnoteniu rozhodnej doby dobromyseľnej držby u právneho predchodcu žalobcu a rozhodnej doby dobromyseľnej držby žalobcu. Žalobca nepovažuje za správny záver konajúceho súdu, podľa ktorého je v jeho prípade momentom zániku dobromyseľnej držby podanie žaloby právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu na Krajský súd v Košiciach dňa 18. marca 2008.

64. Z napádaného rozsudku je zrejmé, že u právneho predchodcu žalobcu súd prvej inštancie za rozhodnú dobu („kedy prestal byť držiteľom oprávneným - držiteľom, ktorý je vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti patria“) považuje doručenie uznesenia, ktorým ho konkurzný súd vyzval na podanie vylučovacej žaloby, ktorá skutočnosť nepochybne viedla k zániku dobromyseľnosti. U žalobcu súd prvej inštancie za rozhodnú dobu („kedy prestal byť držiteľom oprávneným - držiteľom, ktorý je vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosti patria“) už nepovažuje doručenia uznesenia, ktorým ho konkurzný súd vyzval na podanie vylučovacej žaloby dňa 12. júna 2009, ale deň 18. marec 2008. V tento deň podľa krajského súdu dobromyseľnosť žalobcu zanikla, pretože vedel (musel vedieť), že bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žaloba právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty.

65. Vyššie uvedenú rozhodnú skutočnosť, na ktorej konajúci súd založil svoje závery o zániku dobromyseľnej držby uvádza v bode 6.3 napádaného rozsudku, podľa ktorých zistení „žalobca a právny predchodca bývali v rozhodnom čase v spoločnej domácnosti, kde sa žalobca pripravoval na svoje budúce povolanie; nemožno dôjsť k inému záveru ako k tomu, že najneskôr dňa 18. marca 2008 jeho dobromyseľnosť zanikla, pretože vedel (musel vedieť) o okolnostiach (uvádzané vyššie), ktoré v ňom objektívne museli vyvolať pochybnosť v tom, že mu nehnuteľnosti patria a to bez ohľadu na to, či ostal/neostal v subjektívnom presvedčení o svojom vlastníctve. Tento záver je opretý o ust. § 134 ods. 1 a 3 OZ v spojení s § 130 ods. 1 OZ s tým, že dobromyseľná držba žalobcu (a jeho právneho predchodcu) trvala od 23. septembra 1998 do 18. marca 2008, preto tento nemohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním.

66. Odvolací súd konštatuje, že námietka žalobcu o absencii logickej úvahy, ako sa mal dozvedieť, dozvedel sa, či a mohol dozvedieť o tom, že dňa 18. marca 2008 bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žaloba právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu, nie je dôvodná. Vzhľadom na správanie sa zmluvných strán, a to uzatvorenia Kúpnej zmluvy dňa 31. januára 2008 medzi MVDr. J. K. a O. K., ako predávajúcimi a N. K., ako kupujúcim; ktorou predávajúci

odpredali kupujúcemu nehnuteľnosti (ktorých vylúčenia sa v tomto konaní domáha), t.j. v čase po doručení Oznámenia správkyne konkurznej podstaty o zaradení nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty zo dňa 22. januára 2008, je nevyhnutné dospieť k záveru, že účastníci tejto kúpnej zmluvy konali účelovo. Ak došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy pár dní po doručení oznámenia správkyne konkurznej podstaty, je potom rovnako dôvodné konštatovať vedomosť žalobcu o tej skutočnosti, že bude v zmysle doručeného Oznámenia správkyne konkurznej podstaty o zaradení nehnuteľností do súpisu konkurznej podstaty podaná žaloba právneho predchodcu žalobcu o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, ktorá dňa 18. marca 2008 bola Krajskému súdu v Košiciach následne doručená. Zároveň k tej námietke žalobcu, že v rozhodnom čase sa pripravoval na svoje budúce povolanie, a preto sa nenachádzal s právnym predchodcom žalobcu v spoločnej domácnosti, odvolací súd konštatuje, že ani táto okolnosť nevylučuje, že by žalobca s jeho právnym predchodcom (resp. otcom žalobcu MVDr. J. K.) a ostatnou rodinou nemohol komunikovať inak.

67. V súvislosti s vyššie uvedenými závermi odvolací súd poukazuje, že pri zhrnutí skutkových zistení súdom nižšej inštalácie skutočne došlo k zrejmej nesprávnosti, ak tento konštatoval, že dňa 12. júna 2008 bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 11. februára 2008, ktorým bol vyzvaný, aby do 31 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia podal na konajúci súd proti správcovi konkurznej podstaty žalobu na vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty (ide o nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia sa domáha). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pri právnom posúdení zistených skutkových tvrdení je však nepochybné, že označená nesprávnosť sa nepremietla do rozhodnutia vo veci samej, kedy krajský súd uzavrel, že dňa 12. júna 2009 bolo žalobcovi doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/43/1998 zo dňa 26. mája 2009, ktorým bol konkurzným súdom vyzvaný na podanie vylučovacej žaloby (týmto dňom teda prestal byť držiteľom oprávneným). Napokon je nutné zdôrazniť, že dátum doručenia uznesenia konkurzného súdu nebol pre záver zániku dobromyseľnosti držby žalobcu ani podstatný, keďže tento zánik súd prvej inštalácie dával ku dňu podania žaloby predchodcom žalobcu, t.j. dňa 18. marca 2008. Rovnako nie je spôsobilým odvolacím argumentom skutočnosť, že súd prvej inštalácie v časti napadnutého rozhodnutia poukazuje aj na sp. zn. s vecou súvisiacich konaní (právneho predchodcu žalobcu, prípadne s tým súvisiacimi konaniami predchádzajúcimi po vrátení veci kasačným súdom v spore právneho predchodcu žalobcu).

68. Odvolací súd zároveň k ostatnému odvolaciemu argumentu žalobcu ohľadom dobromyseľnej držby uvádza, že dovolací súd v uznesení zo dňa 28. februára 2019 sp. zn. 2ObdoV/4/2018 (ide o uznesenie vydané v konaní začatom na základe žaloby MVDr. J. K.) vyslovil, že právny predchodca žalobcu bol dobromyseľným v držbe, a preto do tohto jeho postavenia automaticky nastúpil žalobca, považoval za potrebné uviesť, že dovolací súd konštatoval dobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcu pri kúpe nehnuteľností, čo konajúci súd ani nespochybnil a odvolací súd sa s týmto záverom stotožňuje.

69. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, že sa súd prvej inštalácie nezaoberal správnosťou a zákonnosťou súpisu konkurznej podstaty. Uvedenú námietku považuje odvolací súd za irelevantnú, keďže podľa § 12 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov nad činnosťou správcu konkurznej podstaty a samotným priebehom konkurzného konania vykonáva dohľad konkurzný súd.

70. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie vo výroku I., ktorým súd žalobu zamietol, podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

K odvolaniu žalovanej

71. Žalovaná podala proti rozsudku krajského súdu, proti druhému výroku, ktorým súd náhradu trov konania stranám nepriznal, odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

72. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom

ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku účinnom do 30. júna 2016 (§ 142 a nasl.), resp. v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu (ÚS I. 387/2019).

73. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania v zmysle ustanovenia § 255 CSP uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane; ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí a v prípade, ak je pomer úspechu obidvoch strán zhruba rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

74. V prípadoch, ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného (§ 256 CSP).

75. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza, ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa zároveň nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

76. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie aplikoval v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania § 257 CSP a za dôvody hodné osobitného zreteľa zhodnotil nejednotnosť rozhodovacej praxe v otázke prelomenia zásady nemo plus iuris pri nadobúdaní vlastníctva k nehnuteľnosti.

77. Odvolací súd podrobil prieskumu konštatovanie prvoinštančného súdu pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP a dospel k záveru, že toto nie je dostatočné a preskúmateľné, pretože takéto odôvodnenie neposkytuje odpoveď na opodstatnenosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP v súdnej veci, keďže uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne a má sa vykladať reštriktívne. Odvolací súd zdôrazňuje, že v súdenom spore žaloba žiadala o vylúčenie nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty a žalovaná bola v konaní úspešná, nakoľko žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá. Charakter prejednávanej veci, ako aj charakter žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty s akcentom na prvoinštančným súdom prezentovanú nejednotnosť súdnej praxe pri preukázaní vlastníckeho práva nie je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré inak úspešnej strane konajúci súd neprizná náhradu trov konania. Ustanovenie § 257 totiž nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. januára 2010 sp. zn. 2MCdo/17/2009). Odvolací súd taktiež konštatuje, že nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie ohľadom nepresvedčivého zdôvodnenia aplikácie ustanovenia § 257 CSP o nepriznaní nároku na náhradu trov žiadnej zo strán, došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces s tým, že úvaha prvoinštančného súdu pri aplikácii § 257 CSP zároveň popiera zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení o náhrade trov konania.

78. Keďže skutočnosti uvádzané súdom prvej inštancie nepredstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej podľa 379 CSP a v zmysle § 389 ods. 1 písm.

c) CSP zrušil napadnutý výrok o náhrade trov konania (výrok II.) a vec v tejto zrušenej časti podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V novom rozhodnutí súd opäť posúdi otázku vzniku nároku na náhradu trov konania a v prípade aplikácie § 257 CSP odôvodní existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane.

79. Súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí rozhodne o trovách konania v súlade s § 396 ods. 3 CSP.

80. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).